

Ledelsen af Virksomhederne og saaledes kan bestemme, at Aktiekapitalen ikke skal udvandes, og i hvor høj Grad der skal gives Tantieme, ikke skal komme de i vedkommende Bedrift tilfældigt arbejdende Personer, men hele Samfundet til gode, ogsaa af Hensyn til de Mennesker, som ikke kan komme til at arbejde i den Bedrift, hvor der er Udbyttedeling. Saa vil det efterhaanden, naar vort Maal en Gang er naaet, blive saaledes, at Tekstilarbejderne f. Eks. faar Andel i Udbyttet paa Skotøjsfabrikkerne i Form af at kunne købe Skotøjet til Fabrikationspris blot med Tillæg af de dermed forbundne Omkostninger, altsaa for Fremstillingsprisen, medens omvendt Skotøjsarbejderne vil faa Andel i Tekstilfabrikkernes Overskud paa tilsvarende Maade.

Med andre Ord, det bliver et samfundsmæssigt Spørgsmaal, og, som jeg sagde i min første Tale, jeg tror ikke, det vil kunne skade vor Konkurrencedygtighed udadtil, og det vil saaledes alt i alt være en god Foranstaltning. Men den højtærede Socialminister har jo sagt, at han er villig til, naar det ærede Medlem kan udarbejde et praktisk Forslag om Udbyttedeling, at tage det under Overvejelse. Indtil videre tror jeg dog, at det vil blive overmaade vanskeligt at opstille et saadant Program om Udbyttedeling. Ja, jeg tror, der vil optaarne sig saa mange Vanskeligheder, hvis det da skal være en gennemgribende Ordning, at det bliver ligefrem umuligt.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann holdt en stor Tale, det maa man vel have Lov til at sige. Der var alligevel en Ting i denne store Tale, som stødte mig, og det var den Opforyldning af danske Arbejdsgivere, som det ærede Medlem forsøgte paa Bekostning af de tyske Arbejdsgivere. Jeg synes, at denne Tale lød noget skurrende, og jeg synes, at den var noget ilde anbragt. Det ærede Medlem talte stærkt og kraftigt om Aanden i den tyske Industri og om, hvorledes Arbejderne i Tyskland blev behandlet; nu har jeg ogsaa haft den Fornøjelse i en 3 Aars Tid at opholde mig i Udlandet, baade i Tyskland og andre Steder, og jeg maa sige, at jeg har ikke faaet den Opfattelse, at der er nogen Væsensforskel paa tyske og danske Arbejdsgivere, ingenlunde, og jeg har heller aldrig hørt Landsmænd, som har arbejdet paa tyske Fabrikker, tale om, at der skulde være nogen saa kolossal Forskel paa Arbejdsforholdene i den tyske Industri og i den danske Industri. De maa dør hente deres Nummer, naar de kommer om Morgenen, ligesom her; de maa

vente 5 Minutter, hvis de ikke kommer til Tiden, til Porten bliver lukket op igen — alle den Slags Foranstaltninger, som findes i større industrielle Virksomheder, har de dernede ligesom her hjemme. De tyske Arbejdere fik i alt Fald den Gang en Løn og en Behandling, som fuldt ud svarer til den her i Landet; i de senere Aar har det svinget op og ned. Men det kommer slet ikke det ved, som det ærede Medlem Hr. Drachmann talte om. Han talte om Behandlingen af Arbejderne hos de tyske industridrivende, og det ærede Medlem har aldeles ingen Beføjelse til at foretage en saadan Opforyldning af de danske Arbejdsgivere paa Bekostning af Arbejdsgiverne i Udlandet. Og det staar daarligt til den Vennetjeneste, som de danske Arbejdsgivere stedse vil være parate til at yde de tyske Arbejdsgivere, som de gav Haandslag i 1899. Det staar meget daarligt til dette gode kollegiale Forhold, at man her bogstavelig talt rakker ned paa dem fra den danske Rigsdags Talerstol.

Vi har Forhandlingsretten, vi har Fagforeningerne, vi har Tillidsmandsinstitutionen, sagde det ærede Medlem, og det ærede Medlem Hr. Slesbager føjede til: det er alt sammen godt, men det er opnaaet ad Overenskomstens Vej imellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, og det maa vi fortsætte med. Med andre Ord, nu anerkender man alle de Ting, som man har bekæmpet, hver Gang der først blev rejst Krav om dem. Man bekæmpede Fagforeningerne, som jeg viste i min første Tale. Man har bekæmpet Forhandlingsretten og Tillidsmandsinstitutionen til det sidste. Saa længe man kunde, forhindrede man, at den blev indført i de enkelte Industrier. Da den nu er indført, siger man: alt dette er godt, men hvis vi skal videre, maa vi som hidtil fortsætte ad Overenskomstens Vej, det vil sige ad de stadig mere og mere oprivende Fagforeningskampes Vej. Det skal stadig komme an paa en Styrkeprøve mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, om hvert lille Fremskridt skal naas.

Dette betegner, som den højtærede Socialminister pegede paa, den store Forskel paa Opfattelserne hos det ærede Medlem Hr. Drachmann og hos os. I det hele taget synes jeg, det ærede Medlem var noget inkonsekvent. Det ene Øjeblik talte han bød og strengt om Fagforeningerne, og det næste Øjeblik sagde han: Hvor vilde vi have været henne, dersom Udviklingen ikke netop var gaaet som sket med Fagforeningernes stadige Udvikling? Det var vel nok, fordi det ærede Medlem stadig væk havde in